

Hoția privirii

Daniel Vișan-Dimitriu

Hoția privirii

Ce crezi tu, fătucă hoată de privire,
C-ai să să scapi cu una, două sau cu trei
Pofte de-alintare, pofte de iubire?
Ce-ai avut, hoțoaico, ochii să îmi iei?

Mi-ai umblat prin gânduri, te-ai lăsat visată,
Te-am simțit în pâine, iz de cozonaci,
Până și la groapă tu-mi erai lopată
Sau erai batista dată la săraci.

M-aruncase moartea spre înalt de ceruri ...
Nici măcar acolo nu ai dispărut,
Te-ai făcut cărarea celor două feluri
De-a trăi ferice sau de-a fi pierdut.

Pierde-mă, pierdea-m-ai să mă pierzi cu tine
Sau mă du acolo unde fericesc
Cei săraci cu duhul, doritori de bine
Într-o altă lume. Mor ca să trăiesc!

Ce credeai fătucă, hoată de privire,
Că îmi scapi de-a pururi, că nu te-am văzut
Încleștându-ți ochii, plină de iubire
În privirea-mi caldă când te-am cunoscut?